

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 12917/2022
02.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Блажа Менковић, адвокат из ..., против тужене Општине Црна Трава, коју заступа Општинско правобранилаштво Власотинце, ради исплате накнаде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 887/22 од 24.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 02.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 887/22 од 24.03.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 887/22 од 24.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 887/22 од 24.03.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу, Судска јединица у Власотинцу П 8111/20 од 26.01.2022. године, у ставовима првом, трећем и четвртном изреке, којима је усвојен тужбени захтев, утврђено да је тужена извршила заузеће на делу непокретности у својини тужиоца на парцели бр. ..., упусаној у ЛН бр. ... за КО ..., у укупној површини од 414м², у мерама и границама ближе описаним у ставу првом изреке првостепене пресуде, обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде за заузети део парцеле исплати износ од 124.200,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 100.484,00 динара са законском затезном каматом на износ од 86.300,00 динара од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП) Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом, обавезан је тужени да тужиоцу исплати накнаду за заузеће дела непокретности у својини тужиоца и то кат. парц. бр. ..., уписаној у ЛН бр. ... за КО ..., у укупној површини од 414м², у мерама и границама ближе описаним у ставу првом изреке првостепене пресуде. Парцела није формално експроприсана, већ је радњама тужене практично изузета из државине тужиоца, тако што је на њој изграђен општински пут ОП-13, па сходно одредби Закона о јавној својини представља добро у општој употреби у својини јединице локалне самоуправе на чијој територији се налази. На тај начин, без спроведеног управног поступка експропријације, тужилац је лишен права својине на непокретности, због чега је тужена у обавези да му исплати новчану накнаду у висини утврђеној из налаза и мишљења судског вештака геодетске струке, као посебан вид заштите права на имовину, сходно члану 1. Протокола бр. 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члану 58. Устава Републике Србије.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене пресуде према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донете у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, да ако је тужилац у јавним књигама уписао своје стварно право на парцели која се користи као улица, то је довољно за закључак о немогућности тужиоца да парцелу користи у складу са његовим власничким правима, те да нису од значаја чињенице о субјекту, начину и времену фактичког депоседирања и да је у ситуацији када је након фактичке експропријације дошло до промета некретнине претходни власник обештећен од стране купца кроз купопродајну цену, а да се тужиоцу пружа судска заштита кроз институт фактичке експропријације односно исплату тражене накнаде. Сходно наведеном, побијана одлука није у супротности са судском праксом овог суда израженом у пресудама донетим у истоветним чињенично-правним споровима. Постојање једне различите одлуке овог суда, на коју се тужена позива у ревизији, не указује на неуједначену судску праксу у истој чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску

противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 06.10.2020.године. Поднеском од 23.11.2021. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева на износ од 124.200,00 динара, што је и побијани део правноснажне пресуде. На дан преиначења тужбе 1 евро је, према средњем курсу Народне банке Србије, износио 117,5793 динара, па вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде представља динарску противвредност 1.056,31 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа- судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**